

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

11 octombrie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Nicolae Gordilă,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2017, declarat de avocata Natalia Pruteanu în numele inculpatului

*Ilica Gheorghii XXXXX, născut la
XX XXX XXXX, locuitor al s. XXXXX, r-nul XXXXX,
cetățean al R. Moldova, fără antecedente penale.*

*Termenul de examinare,
instanța de fond: 23.11.2016 – 23.03.2017,
instanța de apel: 18.04.2017 – 29.05.2017,
instanța de recurs: 11.08.2017 – 11.10.2017.*

Asupra recursului menționat, Colegiul penal

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 23 martie 2017, cauza fiind judecată conform prescripțiilor din art. 364¹ Cod de procedură penală, Ilica Gheorghii a fost condamnat în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității și în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal la 140 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 160 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

De la inculpat s-a încasat în beneficiul statului cheltuielile judiciare în mărime de 94 lei.

2. Instanța de fond a constatat că la 23 octombrie 2016, în jurul orelor 12:40, Ilica Gheorghii, fiind în stare de ebrietate alcoolică avansată, fără a deține permis de conducere, deplasându-se la volanul unității de transport „Fiat Punto”, număr de înmatriculare XXXXX, în s. Micleușeni, r-nul Strășeni, a fost stopat de colaboratorii de poliție. Fiind supus testării alcoolscoapice prin mijlocul tehnico-științific „Dranger Alcotester 8510 RO”, a refuzat atât de la testarea alcoolscoapică, cât și de la colectarea probelor biologice în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei. Prin acțiunile sale intenționate, a ignorat prevederile Regulamentului de Circulație Rutieră aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13.05.2009 și anume pct. 11 lit. j) care stipulează că: Conducătorul de vehicul este obligat: să se supună, la solicitarea polițistului, procedurii de testare a aerului expirat, sau, după caz, examenului medical de recoltare a probelor biologice în vederea constatării alcoolemiei, consumului de droguri ori de alte substanțe psihotrope sau de medicamente cu efecte similare; și pct. 10 alin. 2) lit. a) care stipulează că: persoana care conduce un autovehicul trebuie să posede și la cererea lucrătorului de poliție este obligat să înmâneze pentru control permisul de conducere perfectat pe numele său, valabil pentru categoria din care parte autovehiculul condus.

Tot el, la 22 decembrie 2016, aproximativ ora 11:40, dându-și seama caracterul prejudiciabil al acțiunii sale, prevăzând urmările ei, urmărind scopul conducerii mijlocului de transport în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, nedeținând permis de conducere, a urcat la volanul automobilului „Fiat-Punto”, n.î. XXXXX, și deplasându-se pe traseul M-25, s. Micleușeni, r-nul Strășeni, nu s-a isprăvit cu conducerea mijlocului de transport și s-a tamponat în copac.

Pentru confirmarea și aprecierea gradului stării de ebrietate conducătorul auto a fost supus la data de 22.12.2016 colectării probelor biologice. Conform rezultatului analizei sângelui la alcool proba nr. 84 la 22.12.2016, la Ilica Gheorghii s-a constatat vapori de alcool în aerul expirat de 2,50 g/l, ceea ce constituie stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat.

Instanța a reținut că inculpatul a recunoscut integral vina, solicitând examinarea cauzei în baza probelor administrate în faza de urmărire penală, că aceste probe dovedesc vinovăția lui și i-a încadrat acțiunile în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, adică refuzul, împotrivirea sau eschivarea conducătorului mijlocului de transport de la testarea alcoolscoapică, de la examenul medical în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei sau de la recoltarea probelor biologice în cadrul acestui examen medical, săvârșite de către o persoană care nu deține permis de conducere, și în baza art. 264¹ alin. (4) Cod penal, ca conducerea mijlocului de transport de către o persoană care se află în stare de ebrietate alcoolică cu grad avansat, fără a deține permis de conducere.

La stabilirea pedepsei, instanța a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, art. 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, că inculpatul a recunoscut vina, anterior a fost condamnat pentru alte fapte care au relevanță pentru cauză, concluzionând că corectarea lui este posibilă prin aplicarea pedepsei sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității.

3. Procurorul în Procuratura r-nului Strășeni, Ana Gureu, a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpatul să fie condamnat în baza art. 264¹ alin. (4), 264¹ alin. (4), 84 Cod penal, la 8 luni închisoare, cu executare.

Apelantul a invocat că instanța de fond neîntemeiat i-a stabilit inculpatului pedeapsa sub formă de muncă neremunerată în folosul comunității, deoarece ultimul intenționat, în mod repetat a comis infracțiuni.

Anterior, prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 25.10.2005, inculpatul a fost condamnat în baza art. 186 alin. (2), 90 Cod penal la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de 1 an.

La moment, în privința inculpatul, în instanța de judecată se află pe rol o altă cauză penală pe art. 287 alin. (2) lit. b) Cod penal.

În cazul dat, scopul pedepsei penale poate fi atins prin aplicarea față de inculpat a unei pedepse sub formă de închisoare, cu executare.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2017, apelul a fost admis, casată parțial sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Lui Ilica Gheorghii, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă de 6 luni închisoare.

Lui Ilica Gheorghii, recunoscut vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute la art. 264¹ alin. (4) Cod penal, i-a fost stabilită pedeapsă de 6 luni închisoare.

Conform art. 84 alin. (1) Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, i-a fost stabilită pedeapsă definitivă de 7 luni închisoare, cu executare în penitenciar de tip semiînchis, de la reținere.

În rest, sentința a fost menținută.

Instanța de apel a reținut că prima instanță i-a stabilit inculpatului o pedeapsă prea blândă în raport cu faptul, că inculpatul, după ce conducând mijlocul de transport a refuzat atât de la testarea alcoolică, cât și de la colectarea probelor biologice în vederea stabilirii stării de ebrietate și a naturii ei, ulterior cu intenție a condus mijlocul de transport în stare de ebrietate cu grad avansat, fără a deține permis de conducere a mijloacelor de transport.

Instanța de fond nu a luat în considerație că inculpatul, anterior a mai săvârșit abateri de la respectarea legii și a fost condamnat prin sentința Judecătorei Centru, mun. Chișinău din 25.10.2005 în baza art. 186 alin. (2), 90 Cod penal la 2 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă 1 an.

La stabilirea pedepsei, instanța nu a ținut cont că, după comiterea infracțiunii pentru care a fost condamnat, chiar și dacă și-a ispășit pedeapsa, inculpatul nu a făcut concluziile necesare și din nou a săvârșit, cu intenție două infracțiuni, prevăzute de art. 264¹ alin. (4) Cod penal, astfel, nu a fost realizat scopul legii penale, deoarece nu poate fi vorba de corectarea inculpatului, fără executarea pedepsei cu închisoare.

Prin criteriile generale de individualizare a pedepsei penale se înțeleg cerințele stabilite de lege, de care este obligată să se conducă instanța de judecată la aplicarea pedepsei, pentru fiecare persoană vinovată în parte, or, Legea penală

acordă instanței de judecată o posibilitate largă de aplicare în practică a principiului individualizării pedepsei penale.

Conform prevederilor art. 61 Cod penal, pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea ultimului, cât și a altor persoane, scop care nu se va atinge în cazul menținerii în vigoare a pedepsei aplicate.

Mai mult, pedeapsa ca măsură de constrângere are pe lângă scopul său represiv și o finalitate de exemplaritate în ce privește comportamentul făptuitorului. Pe de altă parte, pedeapsa și modalitatea de executare a acesteia trebuie individualizată în așa fel, încât inculpatul să se convingă de necesitatea respectării legii penale și evitarea în viitor a săvârșirii unor fapte similare. Chestiunea de individualizare a pedepsei este un proces obiectiv, de evaluare a tuturor elementelor circumscrise faptei și autorului, având ca finalitate stabilirea unei pedepse în limitele prevăzute de lege.

Prima instanță i-a aplicat inculpatului o pedeapsă prea blândă în raport cu acțiunile săvârșite de către acesta, neținând cont de principiul individualizării pedepsei penale prevăzut de art. 7 Cod penal și criteriile generale de individualizare a pedepsei inserate la art. 75 alin. (1) Cod penal.

5. Avocata Natalia Pruteanu a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurenta a invocat că prezenta cauză a fost examinată în baza probelor administrate la de faza de urmărire penală, conform art. 364¹ Cod de procedură penală.

Inculpatul a recunoscut comiterea faptei, ce constituie circumstanță atenuantă, s-a căit sincer și are la întreținere un copil minor.

Deși costul expertizei este suportat de stat, suma de 94 lei a fost achitată de către inculpat, ce îl caracterizează pozitiv.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 10) Cod de procedură penală - s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) și 10) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În această ordine de idei și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care nici nu sunt indicate concrete erori de drept și clar definite (pct. 5.

din decizie), se atestă că împrejurările menționate în partea descriptivă a deciziei contestate, inclusiv cele reproduse în pct. 4. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel legal și întemeiat a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind pedeapsa aplicată inculpatului, în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, just și argumentat a ținut cont că de prevederile art. 61, 75, 84 alin. (1) Cod penal, 364¹ alin. (8) Cod de procedură penală, conform căror persoanei recunoscute vinovate de săvârșirea unei infracțiuni i se aplică o pedeapsă echitabilă în limitele și în strictă conformitate cu dispozițiile legii. Pedeapsa are drept scop restabilirea echității sociale, corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane. La stabilirea categoriei și termenului pedepsei, instanța de judecată ține cont de gravitatea infracțiunii săvârșite, de motivul acesteia, de persoana celui vinovat, de circumstanțele cauzei care atenuază ori agravează răspunderea, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia. Inculpatul care a recunoscut săvârșirea faptelor indicate în rechizitoriu și a solicitat ca judecata să se facă pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală beneficiază de reducerea cu o treime a limitelor de pedeapsă prevăzute de lege în cazul pedepsei cu închisoare. Dacă o persoană este declarată vinovată de săvârșirea a două sau mai multor infracțiuni fără să fi fost condamnată pentru vreuna din ele, instanța de judecată, pronunțând pedeapsa pentru fiecare infracțiune aparte, stabilește pedeapsa definitivă pentru concurs de infracțiuni prin cumul, total sau parțial, al pedepselor aplicate.

Deci, pedeapsa respectivă a fost motivată, individualizată și aplicată inculpatului în corespundere cu prevederile legale (*pct. 4. din decizie*).

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în special, în sarcina „instanței”, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora. Deși este adevărat că obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 5. din prezenta decizie, este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei în latura pedepsei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de

apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în latura pedepsei în alt sens decât cel pe care îl propune apărarea este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recursul de pe rol au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 4., 5. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza sentinței de condamnare, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița c. Moldovei*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, că s-au aplicat inculpatului pedepse individualizate conform prevederilor legale, și că recursul ordinar este unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

7. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocata Natalia Pruteanu, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 mai 2017, în privința inculpatului Ilica Gheorghii XXXXX, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 01 noiembrie 2017.

Președinte

Nicolae Gordilă

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco